

Nedeľa 20.2.2010 Letíme do Švédska, aby sme ochoreli

No, aby návšteva Švédska bola o niečo zaujímavejšia, Milla ochorela. Vlastne ani neviem ako, predpokladám, že asi ešte v sebe nosila nejaký vírus z predchádzajúcej laryngitídy a švédska kosa -17 stupňov cez pekný slnečný deň jej asi nepridala. Ale skôr to bude tým, že v aute sa neskutočné spotí a potom prechod von je veľký teplotný skok. V každom prípade sme si boli pozrieť luxusnú švédsku nemocnicu, kde lekár konzultoval všetko s nadlekárom a v podstate nám nič nepovedali. Zobrali jej krv a výter z hrdla. Zaujímavé, že je to grátis. No, Milla znova chrapčí, tak som sa zahrála na lekárku ja a v noci pekne dostala Rectodelt do zadku, aby mohla dýchať. Teraz už iba kašleme....a to riadne, tak od srdca a soplíme. To je zároveň vysvetlenie jej predchádzajúceho 2-dnového štrajkonejedenia a nepitia. Radšej ju nechcem po príchode domov ani zväžiť... zdá sa mi, že sa nejako scvrkla.

Tak, ale aby sme boli pozitívni let do Švédska dopadol nad očakávanie. Milla bola, vo svojich 10 mesiacoch, úplne užasnúť z lietadla. Počas 1. letu bola nacapená na okienku a počas 2., po 2-hodinovej pauze v Amsterdame pekne zalomila hneď po vzlietnutí, dokonca si aj cicla mliečko a pekne prespala až do pristátia.

Po 7 hodinách sme dorazili do Vasteros – malého mestečka zasýpaného snehom. Momentálne sú kopy také vysoké, že v správach dávajú výstrahy, aby po vyjdení z domu človek najprv skontroloval, či na neho nepadne kopa zo strechy, čo by ho mohla zabiť.... Jednu noc sme mali dokonca -25 stupňov. Von sme celkom chodili zriedka a keď, tak len keď bolo teplejšie, aspoň -15. No aj tak v nose štípalo a človek sa cítil, akoby do neho pichali malé ihličky. Prekvapivé najviac je, že bežné stretnete Švéda v krátkych nohaviciach a ja ledva tlačím kočík v hrubých rukaviciach, lebo mi odmŕzajú prsty....

Večery bývajú nádherné, v každom dome musí v okne svietiť svetlo, aby si okoloidúci videli pod nohy. Je to ohľaduplné, aj keď nie šetrné voči životnému prostrediu. V drevených domoch je príjemne teplo, až sa nechce veriť, akú technológiu pri stavbe používajú. Aj Juri s Oľgou majú takéto typicky domček, modrý s bielymi oknami. Je v tichej štvrti nasáčkovaný vedľa stoviek takýchto domčiekov v rôznych farbách. Blízko je les a človek ma pocit, že je v rozprávke. Keď sa dívam von z okna, tak vidím iba bielu a bielu, sneh je až po okna. Dnes dával Juri sneh dolu zo strechy, čo mu veľmi nepomohlo, lebo zase celú noc snežilo, tak je ďalších nových 15 cm. Našťahovali sa sem pred vyše polrokom, ale vnútri je organizovaný chaos. Všade kopy vecí, plne tašky a kartóny. Nemajú veľa času na vybalenie, lebo ich zamestnáva Alinka. Ale zrejme im to nevadí, tak si z toho nerobím veľa už ani ja. Človek si na bordel zvykne veľmi rýchlo.

Naši rusko-kazašskí srdeční hostitelia sa úplne adaptovali na zimu, dokonca si chceli ísť pri slnečnom počasí zagrilovať von, čo som rázne odmietla. Asi by som nevedela držať v ruke ani tanier a nie to si dať teste príjemne vychladený napoj.... Do vnútra by ma museli vniesť alebo zviešť sánkami. Ich malá dcéra, Alina bude mať 1,5 roka. Po tatovi zdedila hrubý hlasisko a momentálne "Míša – maco po rusky, ako ju volajú" bojuje s hormonálnymi zmenami v období vzdoru. Dom sa otriasa jedovatým protestným ručaním približne v 5-minutových intervaloch. Najpríjemnejšie sú výbuchy hnevu

počas uspávania Milly, vždy naširoko otvorí unavené oči v terore, čo bude nasledovať. Niekedy Alinu našťve iba jednoduchý pohľad, tak sa radšej na ňu ani nedívam. Inokedy ma chuť sa bláznit' a robiť baram-baram buc na rusky spôsob....ktorý má ašpiráciu, sa po dlhšom cvičení, zdokonaľit' do futbalových hlavičiek alebo vrestlingových hlavičiek pri zápasení. V každom prípade ma hlavu tvrdú a to dostatočné.

Oľga, jej mama, ako typická Kazaška jej rozvoj plne podporuje, takže niekedy sa domov ozývajú 2 Míšovia a ja neviem, komu zapchať uši skôr, či mne alebo Mille. Zato je znamenitá kuchárka, Alinke vari 4 x denne, pretože je náročná. Často sa posťažuje, že Alina malo papá. Napríklad: plný tanier hustej kaše, ostane pár lyžičiek- záverečné hodnotenie: Alinka zle papala. Hm, tak tam pri stole sedím s Millou, ktorá žije jednoznačne z našej lásky a zo vzduchu a gratulujem si, keď zje 2-3 kúsky chleba alebo 2 lyžičky niečoho tekutejšieho a rozmýšľam nad tým, akým spôsobom Alinku naučili tak otvárať ústa. Dôkaze si do nich naraz napchať celý krajec chleba. Netvrdím, že pri tom nepociťujem závisť, ale hovorím si, že aj na Millu to raz príde. Tá momentálne žije väčšinou na párkoch. Keď aj celý deň nič nezje, aspoň večer jej jeden strčím do ruky a mam istotu, že si pár kúskov odhryzne. Pochybujem o ich 100% kvalite vhodnej pre ani nie ročné dieťa. Tie, čo kupujem doma v Nemecku sú bio, bez konzervačných látok, farbív, bezlepkové a bez laktózy. Dokonca mi ich odobrila i naša pediatrička. Povedala: „Keď je chutia, tak jej ich dajte, keď aj trikrát denne, veď sa jej raz zunujú.“

Oľga sa po prvom dni prizerania podujala, že Millu ju naučí jesť. Vzďala to hneď v ten deň so slovami, že také niečo ešte nevidela. – Milla vie neskutočné rýchlo vrtieť hlavou a ma pevný stisk sánky. Ani Oľgino "Kusaj – kusaj" nepomáha. Kusaj je asi najčastejšie používané slovo v domácnosti. Alinka ma momentálne nočné mory, lebo sa sem-tam zobudí s plačom v noci a ja rozmýšľam, či sa jej náhodou nesníma, že ma kusat'.

Zaujímavá je i emancipácia švédskych žien a na to prispôsobená ohľaduplnosť mužov. Muž príde z práce a čo spraví ako prvé? Začne žehliť a hrať sa s dieťaťom, aby si žena oddýchla. Keď som to zažila hneď v prvý večer, tak som nevedela, čo povedať. Juri je síce pôvodom Rus, ale ako o sebe vraví, vždy chcel byť Švédom, tak sa ním stal. Sedela som v obývačke na zemi, hrala sa s Millou a Juri zatiaľ so spokojným úsmevom žehlil veľkú kopu prevažne detských vecí – bodinká, pančušky a podobne. So zahanbením som ho sledovala, lebo Milline veci som žehlila možno prvé 2 týždne jej života....

Naše dni vyzerajú dosť jednotvárne. Ráno vstaneme my s Millou už pred siedmou, ideme sa najesť dolu do kuchyne, Teda ja jem a ona si cumle palec. Potom okolo 8.30 vstane Alinka. Najprv je počuť rev, akoby ju drali z kože – to je jej víťanie dňa a potom ju asi pol hodinu naháňa Oľga po poschodí. Nevie, čo sa tam každé ráno deje, počuť iba dupot a Alinkine výbuchy hnevu. Potom prídu obe usmiate do kuchyne a začína sa 1. varenie. Počas neho, ak je Alinka príliš hladná nasledujú ďalšie výbuchy a ak nie je, dostanem pár hlavičiek na dobré ráno.

Potom už šikujem Millu na predobedný spánok. Dĺžka uspávania závisí od toho, koľkokrát sa Alinka najeduje počas raňajok. Keď sa Milla zobudí, dievčať sa hrajú. Hra spočíva v tom, že Alinka chce zasadne iba to, čo má Milla v ruke a Milla ma najradšej, keď sa môže vstávať a šťverať na Alinku....takže buď plače jedna alebo druhá. Keď jedna pustí zubnú kefku strčí ju do úst druhá. To netrvá dlho, lebo hneď si ju z úst vytrhnú a takto dookola. To už začína varenie obeda. Ďalšie trápenie pre mňa, lebo Milla porozhadzuje všetko okolo a ústa zasadne neotvorí.

Po obede ide kolo hrania sa číslo 2. Alinka ide spať o 14.00 a Milla po 14.30. Už zaspáva skôr, lebo je v dome ticho. Vstávajú pomerne narovnať okolo 17.00, kedy začína varenie číslo 3. Tu som väčšinou zúfala, lebo netuším, čo ponúknuť Mille a väčšinou po pár márných pokusoch skončí aj tak s párkom v ruke. Najradšej ho je v obývačke na pravom vlnenom koberci, z ktorého sú chlpy po celom dome. Párok nevyzerá nejako vábne a s tými chlpmi asi ani nechutí.

Nasleduje hranie č. 3. a hlava rodiny prichádza domov. Ak je vonku príjemne – aspoň -15, tak s ide na krátku prechádzku. Ak nie, tak sme vnútri, čo je takmer každý deň. Zrazu je v dome počet Mišov 3 a ja tužím po tichej domácnosti a mäkkej posteli, ale to sa už chystáme aj tak s Millou spať. Alinka dostane ešte okolo 21.00 2. večeru a za takú porciu by sa nemusel hanbiť ani náš tata. Okolo 22.00 Miša zaspáva a Juri s Ol'gou si dožičia šálku silného ruského čaju na dobrú noc. Ja už väčšinou len sedím, ledva kukám a rozmýšľam, koľkokrát v noci asi budem vstávať na kojenie.... Do posteli sa teším a zaspávam okamžite pri ovečke č. tri. Mam nafukovaciu posteľ, ktorá vŕzga pri každom pohybe, ale už mi to vôbec nevadí.

Je príjemné sledovať chod inej rodiny a byť jej súčasťou. Človek pri tom prehodnotí svoje slabé stránky, je vďačný za svoje rituály a cnie sa mu za svojimi obľúbenými vecami. Naučila som sa kopu nových receptov pre Millu, ktoré dúfam raz uvarím. Som rada, že sme si to mohli takto vyskúšať, aj keď bez tata to nie je ono. Na druhej strane je dosť vyčerpávajúce to, že aj keď je o mňa 100-percentne postarané a mám všetko k dispozícii, tak mi chýba to moje vlastné hniezdo.

Alinka ma mnoho hračiek, takže Milla prvé 2 dni iba behala od jednej k druhej a nevedela sa nabažiť. Našla si aj svoje obľúbené. Napríklad plyšového labradora, ktorý vyzerá ako živý. Par krát denne k nemu prílezie, pomojká si ho a oslinká.

Včera sme boli pozvaní na narodeninovú party jednej Ol'ginej kazašskej priateľky, čo sa vydala vo Švédsku za Švéda. Po príchode do malého bytu nás čakal stôl plný kazašských špecialít a asi 14, prevažne rusky hovoriacich prítomných. 1 trojgeneračná rodina z Tadžikistanu – čo sú už v podstate akoby Turci, 1 Ukrajinka, 3 Kazašky a Juri z Ruska. Jediní, inak hovoriaci, sme tam boli my 2 s Millou a matka manžela oslávenkyne, ktorá tam celý večer sedela ako 5 peňazí a vylúčenie z ruskej konverzácie kompenzovala napchávaním sa. Podľa bývalého sovietskeho zvyku musí každý prítomný predniesť kvetnatý a obsiahly prípitok. Na niektorých prítomných bolo po pár takýchto prípitkoch vidieť spoločenskú únavu. Myslím, že to bola vodka a všetko možné, čím sa pripíjalo. Ale to je jedno, efekt bol rovnaký. Aby sa svokra necítila tak mimo hry, tak sa jej prípitky prekladali do švédčiny. S pobavením som sledovala, ako mala po nejakom 3. už dost, ale zo slušnosti stále počúvala. Sem tam jej zamrzol úsmev, hlavne pri takých šťavnatejších typu a želáme častý, dobrý sex.. Ale inak vydržala.

Oslávenkyňa – Aigul – bola typická Kazaška. V podstate vyzerala ako Mongolka. Prišla aj nejaká jej vzdialená teta, ktorá vyzerala ako jej dvojčička, iba v staršom vydaní. Čakala by som, že bude v nejakom tradičnom oblečení a možno príde na vlastnom koni. O čo viac som bola prekvapená, keď sa milá teta postavila – mohla mať cez 50 rokov a mala na sebe obťahnuté ultra minišaty. Išla sa zbláznit' za Millou, ktorá si to patričné užila. Sedela jej na kolenách a dokonca ju kfmila svojimi chrumkami. Teta poslušne otvárala ústa a jedla chrumky, čo spôsobovalo Mille neskutočnú radosť a výbuchy smiechu. Na rozlúčku sa tadžikijský chlapec pocurkal vedľa Milly na zem, ale to už v podstate nevnímala, pretože takmer zaspávala.

Štvrtok 25.2.2010

Tak, odlet domov sa dnes nekonal. Milla stále kašle a mam pocit, že by jej to nespravilo dobre. Vyzerá to tak, že to bude až tak o týždeň, lebo letenky sú cez víkend minimálne 3x tak drahé. No čo, Oľga si želala, aby sme ostali na Alinkin krst a možno sa jej želanie aj splní.

Krst bude v ortodoxnej ruskej cirkvi. Alinka má z Nemecka naobjednané šaty s vlečkou, boilerko, klobúk, sviečky a k tomu vhodné doplnky. Najsrandovnejšie je, že nielen Oľga sa s výbavou toľko piple, ale Juri sa v tom priam výživa. Jednoducho to prežívajú so všetkým. Otec Nikolaj – ktorý ju bude krstiť, má vraj podľa Oľgy hlboké teplé oči, ktorým sa dá dôverovať. Momentálne rozmýšľa nad tým, koho na krst pozvať. Nechce tam neveriacich ľudí, lebo otec Nikolaj povedal, že nie vždy príde Duch svätý. Tak sa bojí, že by prítomnosť neveriacich mohla prekaziť túto svätú udalosť. Ale po našom rozhovore, o tom, že kde sa dvaja traja stretnú v Božom mene, tak je i Pán prítomný prostredníctvom svojho Ducha, sa celkom potešila, že práve to by mohlo byť pre neveriacich kamarátov niečo nové.

Oľga zásadne rada nakupuje bez ohľadu na počasie. Väčšinou vybehne každý druhý deň nakúpiť

potraviny a vráti sa s plnými taškami oblečenia a iných vecí pre Alinku. Tá je zvyknutá. S nadšením si vyskúša všetky nové šaty a s pompéznosťou prijíma chvály, ako chutne vyzerá. Včera ma rozosmiala, lebo práve vtedy, keď ju Oľga opisovala ako kráľovnú v nových nádherných šatách, začala Alinka robiť somáríka i-a i-a. Aj dnes sa práve vrátili z nákupu potravín. Odišli o 15.00, že hneď je tu, ešte kričala vo dverách. Mala priniesť večeru - žemľu pre Millu. Keď sa blížila 19.00 a ešte ich nebolo späť, milá Milla dostala na večeru prso.

Aj tak mi ofrflala predtým párok, takže predpokladá, že by žemľu tiež iba obalila chlpmi z koberca. Potom prišli dievčatá z nákupu. Oľga hneď referovala, že jej Juri nepreviedol peniaze na účet, tak nemala čím zaplatiť nákup v potravinách. Medzitým vyťahovala Alinka z tašky nové tričká, bodinká a autička, tie ma najradšej. Samozrejme, že som ju stihla našťavať, pretože medzi vecami, čo vyťahovala sa nachádzal aj chlieb. Moja večera. Dotkla som sa JEJ tašky.

V piatok sa dovalil náš tata. Večer predtým sme sa ešte stihli cez Skype pochytiť, že som príliš pesimistická a stále mám zlé dni a mizernú náladu. Vydedukoval to z môjho sťažovania, ako často som tu na návšteve sama samučičká, kým Oľga behá po nákupoch. „Veď si na návšteve, užívaj si to. Využi, že si s kamarátkou. Máte obe deti, môžete sa stále rozprávať a baviť. Ja by som si to užil.“

Od pondelka som kvôli Millinej chorobe nespala, tak to bola naozaj pravda. V piatok ráno iba zavolať, že je v Berlíne a o 13.00 je v Stockholme, čo znamená o 15.00 vo Vasteros na stanici. Samozrejme, že sme ho nestihli prísť vyzdvihnúť na čas, lebo sme boli s Millou u lekára na kontrole, kam sme tiež meškali, lebo sme sa museli zastaviť v obchode s oblečením. Už som si zvykla, že väčšinou meškáme. Teda vonku sme boli iba dvakrát. Buď to Oľge s Alinkou trvá dlho - myslím vychystať sa, alebo náhodou natrafíme na nejaký super obchod a treba sa doň pozrieť, lebo majú niečo dobré pre Alinku.

Milla sa na tatka hneď uškľabila a spokojne sa mu uvelebila v aute na kolenách. Ako šibnutím zázračným prútikom začala aj jesť. Dnes mala dokonca pažravý deň a zjedla toho nadvýkony. Aj pila. Neskutočné...ani sa mi nechce veriť a to stačilo, aby prišiel tatko. Samozrejme, že odľahlo aj mne. Ešte túto noc som sa nevyspala, pretože Milla mala horúčku a do 1.30 nemohla zaspať. Potom zaspala na mne a aj tak bola každú pol hodinu hore s plačom.

Ráno som sa zobudila s neskutočnou bolesťou celého tela a hrdla a so stiahnutým žalúdkom, že sa mi stále chcelo vracať. Takže som sa musela spoľahnúť na milý ibuprofen, aby som bola schopná fungovať. Vďaka tatuškovej prítomnosti som si mohla do obeda pospať a hneď bolo lepšie. Slavino prebral aj odsávanie sopl'a, tak momentálne nie som ten najhorší rodič.

Štvrtok 4.3.2010

Už sme 2 dni doma. Slavino sa neskutočne tešil. Bol z návštevy Švédska dosť sklamaný. Hlavne potom, ako sa Oľga s Alinkou v pondelok o 11.00 odtatárila do mesta a prišla až večer o 18.30. Tak aspoň si mohol pozrieť, ako som sa tam bežne mala. Povedal, že on by sa s Millou odsťahoval do hotela a bolo by. Aj povedal Oľge, že si to takto nepredstavoval...ale to zanechalo v oboch asi len taký matný pocit výčitky a Oľga v podstate asi ani nerozumela, čo pod tým myslel. V každom prípade bolo tých 5 spoločných dní viac osamotených, bez Juriho a Oľgy. Mali svoj vlastný program.

No, čo už, máme to za sebou. Aspoň, že sme si večer posedeli a trochu pokeckali, vyšlo to približne 2x, lebo inak chodila Alinka neskoro spať. Dokonca som navarila i nedeľný obed, lebo sa mi zdala byť Oľga nejaká namosúrená. Tak som sa Juriho spýtala, či je OK. Povedal, že je to pre ňu záťaž, že sme tam, lebo sa o nás musí starať. Hm, tak som navarila ryžový nákyp a dokonca upiekla Slavinovu banánovú tortu. Mala obrovsky úspech a zmizla raz-dva. Samozrejme najviac si ukrojil Slavino, veď je to predsa jeho torta. S tým staraním to nebola celkom pravda. Varila iba párkrát obed. Inak som jedla buď chlieb, alebo som si jednoducho navarila sama. Ale je pravda, že aj ja by som z takej dlhej návštevy bola unavená. Takže sa na náš odlet asi tešili. Ako sa hovorí, každá návšteva po 3 dňoch prekáža, presne ako každá ryba po troch dňoch smrdí. Ponaučenie do budúcnosti. Krátka návšteva OK. Dlhá, v žiadnom prípade. Určite nie k cudzím.

Čo si odnáša domov Milla? Grimasy. Naučila sa tam robiť jednu na vyjadrenia odporu. Zadíva sa na človeka, priamo do očí, a zvráti obočie k nosu. Takýto pohľad je až nepríjemný a Slavo povedal, že sa mu to vôbec nepáči a dúfa, že sa to hneď aj odnaučí. Uvidíme.

Deň pred odchodom bola Alinka dosť nepokojná a nechcela jesť – celodenný výlet v kočiaku s Oľgou na nákupoch, to by dostalo každého. No a v deň odchodu už mala aj horúčku, tak dúfam, že teraz je už OK, lebo dnes majú ten krst. Dokonca prišiel už aj balík z Nemecka s jej šatami, topánkami, klobúkom atd. Bolo by mi to hrozne ľúto, keby to prepásli a boli chorí.

Let domov bol tiež plný prekvapení a vytočil Slavina do výšok. Pri check-in –ku sme zistili, že letenky pre Millu a mňa neboli zabukované. Večer nám spoločnosť, cez ktorú sme to kupovali poslala mail, že sa to nedalo, ale samozrejme, že som si to neprečítala. Tak sme museli kupovať letenky pol hodinu pred odletom, čo bolo 350 Euro. Toto bola drahá dovolenka.

Milla zvládla oba lety, v druhom si znova schrupla. V Berlíne sme sa aj na letisku najedli a ona spratala dokonca $\frac{3}{4}$ pohárika zemiakov s rybou. Paráda. V aute potom bola už na nevydržanie, asi jej bolo teplo a dlho ako nám všetkým. Hneď po príchode skončila na šerbli a nechala tam takú hurku, že sme sa obaja prekvapili. Spokojná sa potom ešte hrala na ihrisku a ložila po celom byte. Po príchode sme ju ešte aj zvažili. Nie neschudla, drží si svojich 8.2 kg. Všetky hračky boli samozrejme nové, tak máme na chvíľu pokoj, ale aj tak jej budem musieť kúpiť viac interaktívnych hračiek, aby sa vedela viacej zabaviť.

A na Švédsko a jeho peripetie si ani nespomenula. To iba nám ostala taká zmiešaná chuť pri otázke, ako sme sa vôbec mali.